

ชนิดของ คำ ในไวยากรณ์ไทย

คำที่ประกอบกันเข้าเป็นประโยค แยกเป็นชนิดต่าง ๆ คือ ๑. คำนาม ๒. คำสรรพนาม ๓. คำกริยา ๔. คำวิเศษณ์ ๕. คำบุพบท ๖. คำสันธาน ๗. คำอุทาน

คำนาม

คำนาม คือ คำที่ใช้เรียกชื่อคน สัตว์ สิ่งของ สถานที่ อาคาร สภาพ และลักษณะทั้งสิ่งมีชีวิต และไม่มีชีวิต ทั้งที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม คำนามแบ่งออกเป็น ๕ ชนิด คือ

๑. คำนามสามัญที่ใช้เป็นชื่อทั่วไป หรือเป็นคำเรียกสิ่งต่างๆ โดยทั่วไป ไม่ใช่เฉพาะเจาะจง หรือ **سامานยนาม** เช่น คน , รถ , หนังสือ, กล้วย เป็นต้น **سامานยนาม**บางคำมีคำย่อยเพื่อบอก ชนิดย่อยๆของสิ่งต่างๆ เรียกว่า **سامานยนามย่อย** เช่น คนไทย , รถจักรยาน , หนังสือแบบเรียน , กล้วยหอม เป็นต้น ตัวอย่างเช่น

ดอกไม้อยู่ในแจกัน

แมวชอบกินปลา

๒. คำนามที่เป็นชื่อเฉพาะของคน สัตว์ สถานที่ หรือเป็นคำเรียกบุคคล สถานที่เพื่อเจาะจงว่าเป็นคนไหน สิ่งใด หรือ **วิสามานยนาม** เช่น ธรรมศาสตร์ , วัดมหาธาตุ , รามเกียรติ์ เป็นต้น ตัวอย่างเช่น

นิดและน้อยเป็นพี่น้องกัน

อิเหนาได้รับการยกย่องว่าเป็นยอดของกลอนบทละคร

๓. คำนามที่ทำหน้าที่ประกอบนามอื่น เพื่อบอกรูปร่าง ลักษณะ ขนาดหรือปริมาณของนามนั้น ให้ชัดเจนขึ้น หรือ **ลักษณนาม** เช่น รูป , องค์ , กระบอก เป็นต้น ตัวอย่างเช่น

คน ๖ คน นั่งรถ ๒ คัน

ผ้า ๒๐ ผืน เรียกว่า ๑ กุลี

๔. คำนามบอกหมวดหมู่ของนาม และวิสามานยนามที่รวมกันมากๆ หรือ **สมุหนาม** เช่น ผู่ผึ่ง , โขลงช้าง , กองทหาร เป็นต้น ตัวอย่างเช่น

กองยูวกาชาดมาตั้งค่ายอยู่ที่นี้

พวกเราไปต้อนรับคณะรัฐมนตรี

ชนิดของคำ

๕. คำเรียกลักษณะที่ไม่มีรูปร่าง ไม่มีขนาด จะมีคำว่า "การ" และ "ความ" นำหน้า หรืออาการนาม เช่น การกิน , กรานอน , การเรียน , ความสวย , ความคิด , ความดี เป็นต้น ตัวอย่างเช่น

การวิ่งเพื่อสุขภาพไม่ต้องใช้ความเร็ว
การเรียนช่วยให้มีความรู้

ข้อสังเกต คำว่า "การ" และ "ความ" ถ้านำหน้าคำชนิดอื่นที่ไม่ใช่คำกริยา หรือวิเศษณ์จะไม่นับว่าเป็นอาการนาม เช่น การรถไฟ , การประปา , ความแพง เป็นต้น คำเหล่านี้จัดเป็นสามัญนาม

คำสรรพนาม

คำสรรพนาม คือ คำที่ใช้แทนนามในประโยคสื่อสาร เราใช้คำสรรพนามเพื่อไม่ต้องกล่าวคำนามซ้ำๆ

ชนิดของคำสรรพนาม แบ่งเป็น ๗ ประเภท ดังนี้

๑. สรรพนามที่ใช้ในการพูด (บุรุษสรรพนาม) เป็นสรรพนามที่ใช้ในการพูดจา สื่อสารกันระหว่างผู้ส่งสาร (ผู้พูด) ผู้รับสาร (ผู้ฟัง) และผู้ที่เรากล่าวถึง มี ๓ ชนิด ดังนี้

- ๑) สรรพนามบุรุษที่ ๑ ใช้แทนผู้ส่งสาร (ผู้พูด) เช่น ฉัน ดิฉัน ผม ข้าพเจ้า เราหนู เป็นต้น
- ๒) สรรพนามบุรุษที่ ๒ ใช้แทนผู้รับสาร (ผู้ที่พูดด้วย) เช่น ท่าน คุณ เธอ แก ได้ทำ เป็นต้น
- ๓) สรรพนามบุรุษที่ ๓ ใช้แทนผู้ที่กล่าวถึง เช่น ท่าน เขา มัน เธอ แก เป็นต้น

๒. สรรพนามที่ใช้เชื่อมประโยค (ประพันธสรรพนาม) สรรพนามนี้ใช้แทนนามหรือสรรพนามที่อยู่ข้างหน้าและต้องการจะกล่าวซ้ำอีกครั้งหนึ่ง นอกจากนี้ยังใช้เชื่อมประโยคสองประโยคเข้าด้วยกัน ตัวอย่างเช่น

บ้านที่ทาสีขาวเป็นบ้านของเธอ

(ที่ แทนบ้าน เชื่อมประโยคที่ ๑บ้านทาสีขาว กับ ประโยคที่ ๒ บ้านของเธอ)

๓. สรรพนามบอกความซ้ำ (วิภาคสรรพนาม) เป็นสรรพนามที่ใช้แทนนามที่อยู่ข้างหน้าเมื่อต้องการเอ่ยซ้ำ โดยที่ไม่ต้องเอ่ยนามนั้นซ้ำอีก และเพื่อแสดงความหมายแยกออกเป็นส่วนๆ ได้แก่ คำว่า บ้าง ต่าง กัน ตัวอย่างเช่น

นักศึกษาต่างแสดงความคิดเห็น

สตรีกลุ่มนั้นหักทากัน

นักกีฬาตัวน้อยบ้างก็วิ่งบ้างก็กระโดดด้วยความสนุกสนาน

๔. **สรรพนามชี้เฉพาะ** (นิยมสรรพนาม) เป็นสรรพนามที่ใช้แทนคำนามที่กล่าวถึงที่อยู่ เพื่อระบุให้ชัดเจนยิ่งขึ้น ได้แก่คำว่า **นี้ นั้น โน่น โน้น** ตัวอย่างเช่น

นี่เป็นหนังสือที่ได้รับรางวัลซีไรต์ในปีนี้
นั่นรถจักรยานยนต์ของเธอ

๕. **สรรพนามบอกความไม่เจาะจง** (อนิยมสรรพนาม) คือ สรรพนามที่ใช้แทนนามที่กล่าวถึงโดยไม่ต้องการคำตอบไม่ชี้เฉพาะเจาะจง ได้แก่คำว่า **ใคร อะไร ที่ไหน ผู้ใด สิ่งใด ใครๆ อะไรๆ ใดๆ** ตัวอย่างเช่น

ใครๆก็พูดเช่นนั้น, ใครก็ได้ช่วยชงกาแฟให้หน่อย
ใดๆในโลกล้วนอนิจจัง, ไม่มีอะไรที่เราทำไม่ได้

๖. **สรรพนามที่เป็นคำถาม** (ปฤจฉาสรรพนาม) คือ สรรพนามที่ใช้แทนนามเป็นการถามที่ต้องการคำตอบ ได้แก่คำว่า **ใคร อะไร ไหน ผู้ใด** ตัวอย่างเช่น

ใครหยิบหนังสือบนโต๊ะไป, อะไรวางอยู่บนเก้าอี้, ไหนปากกาของฉัน
ผู้ใดเป็นคนรับโทรศัพท์

๗. **สรรพนามที่เห็นตามความรู้สึกของผู้พูด** สรรพนามชนิดนี้ใช้หลักคำนามเพื่อบอกความรู้สึกของผู้พูดที่มีต่อบุคคลที่กล่าวถึง ตัวอย่างเช่น

คุณพ่อท่านเป็นคนอารมณ์ดี (บอกความรู้สึกยกย่อง)
คุณจิตติมาเธอเป็นคนอย่างจี้แหละ (บอกความรู้สึกธรรมดา)

หน้าที่ของคำสรรพนาม

๑. ทำหน้าที่เป็นประธานของประโยค เช่น ใครมา แกมาจากไหน นั่นของฉันนะ เป็นต้น
๒. ทำหน้าที่เป็นกรรมของประโยค เช่น เธอคู่นี้สิ สวยไหม เป็นต้น
๓. ทำหน้าที่เป็นส่วนเติมเต็ม เช่น เสื้อของฉันคือสีฟ้าไหม เป็นต้น
๔. ทำหน้าที่ตามหลังบุพบท เช่น เธอเรียนที่ไหน เป็นต้น

ชนิดของคำ

คำกริยา

คำกริยา คือ คำที่แสดงอาการ สภาพ หรือการกระทำของคำนาม และคำสรรพนามในประโยค คำกริยาบางคำอาจมีความหมายสมบูรณ์ในตัวเอง บางคำต้องมีคำอื่นมาประกอบ และบางคำต้องไปประกอบคำอื่นเพื่อขยายความ

ชนิดของคำกริยา คำกริยาแบ่งออกเป็น ๕ ชนิด ดังนี้

๑. กริยาที่ไม่ต้องมีกรรมมารับ (อกรรมกริยา) เป็นกริยาที่มีความหมายสมบูรณ์ ชัดเจนในตัวเอง เช่น ครูยืน น้องนั่งบนเก้าอี้ ฝนตกหนัก เด็กๆหัวเราะ คุณลุงกำลังนอน

๒. กริยาที่ต้องมีกรรมมารับ (สกรรมกริยา) เป็นกริยาที่ต้องมีกรรมมารับจึงจะได้ใจความสมบูรณ์ เช่น แม่ค้าขายผลไม้ น้องตัดกระดาษ ฉันเห็นงูเห่า พ่อซื้อของเล่นมาให้น้อง

๓. กริยาที่ต้องมีคำมารับ คำที่มารับไม่ใช่กรรมแต่เป็นส่วนเติมเต็ม (วิกตรกริยา) คือ คำกริยานั้นต้องมีคำนามหรือสรรพนามมาช่วยขยายความหมายให้สมบูรณ์ เช่นคำว่า เป็น เหมือน คล้าย เท่าคือ เสมือน ดุจ เช่น พี่ชายของฉันเป็นตำรวจ เธอคือนักแสดงที่ยิ่งใหญ่ ลูกดุจแก้วตาของพ่อแม่ แมวคล้ายเสือ

๔. กริยาช่วย (กริยานุเคราะห์) เป็นคำที่เติมหน้าคำกริยาหลักในประโยคเพื่อช่วยขยายความหมายของคำกริยาสำคัญให้ชัดเจนยิ่งขึ้น เช่นคำว่า กำลัง จะ ได้ แล้ว ต้อง อย่า จง โปรด ช่วย ควร คงจะ อาจจะ เป็นต้น เช่นเขาไปแล้ว โปรดฟังทางนี้ เธออาจจะถูกตำหนิ ลูกควรเตรียมตัวให้พร้อม เขาคงจะมางแก้ไขงานให้เรียบร้อย

ข้อสังเกต กริยาคำว่า ถูก ตามปกติจะใช้กับกริยาที่มีความหมายไปในทางไม่ดี เช่น ถูกตี ถูกดูถูกตำหนิ ถ้าความหมายในทางดีอาจใช้คำว่า ได้รับ เช่น ได้รับคำชมเชย ได้รับเชิญ เป็นต้น

๕. กริยาที่ทำหน้าที่คล้ายนาม (กริยาสภาวะมาลา) เป็นคำกริยาที่ทำหน้าที่คล้ายกับคำนาม อาจเป็นประธาน เป็นกรรม หรือบทขยายของประโยคก็ได้ เช่น

เขาชอบออกกำลังกาย (ออกกำลังกายเป็นคำกริยาที่ทำหน้าที่คล้ายนาม เป็นกรรมของประโยค)
กินมากทำให้อ้วน (กินมากเป็นกริยาที่ทำหน้าที่เป็นประธานของประโยค)
นอนเป็นการพักผ่อนที่ดี (นอนเป็นกริยาทำหน้าที่เป็นประธานของประโยค)

ชนิดของคำ

คำวิเศษณ์

คำวิเศษณ์ คือ คำที่ใช้ขยายคำอื่น ได้แก่ คำนาม คำสรรพนาม คำกริยา หรือคำวิเศษณ์ ให้มีความหมายชัดเจนขึ้น แบ่งออกเป็น ๙ ชนิด คือ

๑. คำวิเศษณ์ที่บอกลักษณะ ชนิด ขนาด สี เสียง กลิ่น รส อากาาร เป็นต้น (**สัทคุณวิเศษณ์**) เช่น ดอกจำปามีกลิ่นหอม เจี๊ยบมีรตยนต์คันใหม่ น้อยหน้ามีดอกไม้สีแดง แมวตัวนี้มีขนนุ่ม

๒. คำวิเศษณ์ที่บอกเวลา อดีต ปัจจุบัน อนาคต เข้า สาย บ่าย คำ เป็นต้น (**กาลวิเศษณ์**) เช่น เงาะจะดูละครบ่ายนี้ ครั้นเวลาค่ำลมก็พัคแรง คนโบราณชอบดูหนังตะลุง

๓. คำวิเศษณ์ที่บอกสถานที่หรือระยะทาง ได้แก่คำว่า ใกล้ ไกล เหนือ ใต้ ขวา ซ้าย หน้า บน หลัง เป็นต้น (**สถานวิเศษณ์**) เช่น โรงเรียนอยู่ไกล เขาอาศัยอยู่ชั้นล่าง บอยเดินไปทางทิศเหนือ

๔. คำวิเศษณ์ที่บอกจำนวนหรือปริมาณ ได้แก่คำว่า มาก น้อย หมด หนึ่ง สอง หลาย ทั้งหมด จุ เป็นต้น (**ประมาณวิเศษณ์**) เช่น สุนัขที่เลี้ยงไว้กินจุทั้งสิ้น มาโนชมีเรือหลายลำ

๕. **นิยมวิเศษณ์** คือ คำวิเศษณ์ที่บอกความชี้เฉพาะแน่นอน ได้แก่คำว่า นี้ โน่น นั่น นี่ นั้น โน่น แน่ เอง ทั้งนี้ ทั้งนั้น อย่างนี้ เป็นต้น เช่น กระเป๋านี้ฉันทำเอง พริกเองเป็นคนเล่าให้เพื่อนฟัง แก้วนี้ต้องทำความสะอาดอย่างนี้ ดึกนี้มีคนขายแล้ว

๖. คำวิเศษณ์ที่บอกความไม่ชี้เฉพาะ ไม่แน่นอน ได้แก่คำว่า อันใด อื่น ไใด ไย ไไหน อะไร เช่น ไร เป็นต้น (**อนิยมวิเศษณ์**) เช่น คนไหนอาบน้ำก่อนก็ได้ ชื่อขนมอะไรมาฝากก็กินได้ทั้งสิ้น ดีจะหัวเราะทำไมก็ช่างเขาเถอะ คนอื่น ๆ กลับบ้านไปหมดแล้ว

๗. คำวิเศษณ์ที่บอกเนื้อความเป็นคำถามหรือความสงสัย ได้แก่คำว่า ไใด อะไร ไไหน ไทำไม เป็นต้น (**ปฤจฉาวิเศษณ์**) เช่น ผลไม้อะไรที่แน็คซื้อมาให้ฉัน สุนัขใครน่ารักจัง นักร้องคนไหนไม่ชอบร้องเพลง การเล่นฟุตบอลมีกติกาอย่างไร

๘. คำวิเศษณ์ที่แสดงถึงการขานรับในการเจรจาโต้ตอบกัน ได้แก่คำว่า จำ ค่ะ ครับ ขอรับ ขาว ะ จ๊ะ เป็นต้น (**ประติชญาวิเศษณ์**) เช่น หนูจะรถทัวร์จะออกเดี๋ยวนี้อแล้ว คุณตัดเสื้อเองหรือคะ คุณแม่ขาหนูทำงานแตกคะ ผมจะไปพบท่านขอรับ

๙. คำวิเศษณ์ที่บอกความปฏิเสธไม่ยอมรับ ได้แก่คำว่า ไม่ ไม่ได้ ห้ามได้ บ่ เป็นต้น (**ประติวิเศษณ์**) เช่น เขาตามหาหล่อนแต่ไม่พบ พี่ไม่ได้แกล้งน้องนะ ความรู้มิใช่ของหาง่ายนะเธอ

ชนิดของคำ

คำบุพบท

คำบุพบท คือ คำที่เชื่อมคำหรือกลุ่มคำให้สัมพันธ์กันและเมื่อเชื่อมแล้วทำให้ทราบว่า คำ หรือกลุ่มคำที่เชื่อมกันนั้นมีความสัมพันธ์กันอย่างไร ได้แก่ ใน แก่ จน ของ ด้วย โดย ฯลฯ

หน้าที่ในการแสดงความสัมพันธ์ของคำบุพบท

๑. แสดงความสัมพันธ์เกี่ยวกับสถานที่ เช่น คนในเมือง
๒. แสดงความสัมพันธ์เกี่ยวกับเวลา เช่น เขาเปิดไฟจนสว่าง
๓. แสดงความสัมพันธ์เกี่ยวกับการเป็นเจ้าของ เช่น แหวนวงนี้เป็นของฉัน
๔. แสดงความสัมพันธ์เกี่ยวกับเจตนาหรือสิ่งที่มุ่งหวัง เช่น เขาทำเพื่อลูก
๕. แสดงความสัมพันธ์เกี่ยวกับอาการ เช่น เราเดินไปตามถนน

หลักการใช้คำบุพบทบางคำ

- " กับ " ใช้แสดงอาการกระชับ อาการร่วม อาการกำกับกัน อาการเทียบกัน และแสดงระดับ เช่น ฉันเห็นกับตา
- " แก่ " ใช้นำหน้าคำที่เป็นฝ่ายรับอาการ เช่น ครูให้รางวัลแก่นักเรียน
- " แต่ " ใช้แทนคำว่า " แก่ " ในที่ไครพ เช่น นักเรียนมอบพวงมาลัยแต่อาจารย์
- " แต่ " ใช้ในความหมายว่า จาก ตั้งแต่ เฉพาะ เช่น เขามาแต่บ้าน
- " ต่อ " ใช้นำหน้าแสดงความเกี่ยวข้องกัน ติดต่อกัน เฉพาะหน้าถัดไป เทียบจำนวน เป็นต้น เช่น เขายื่นคำร้องต่อศาล

คำบุพบท เป็นคำที่ใช้หน้าคำนาม คำสรรพนาม หรือคำกริยาสมาวา มาลา เพื่อแสดงความสัมพันธ์ของคำ และประโยคที่อยู่หลังคำบุพบทว่ามีความเกี่ยวข้องกับคำหรือประโยคที่อยู่ข้างหน้าอย่างไร เช่น ลูกชายของนายแดงเรียนหนังสือไม่เก่ง แต่ลูกสาวของนายดำเรียนเก่ง ครูทำงานเพื่อนักเรียน เขาเลี้ยงนกเขาสำหรับฟังเสียงขัน

ข้อสังเกตการใช้คำบุพบท

๑. คำบุพบทต้องนำหน้าคำนาม คำสรรพนาม หรือคำกริยาสมาวา มาลา เช่น

เขามุ่งหน้าสู่เรือน ป่ากินข้าวด้วยมือ ทุกคนควรซื่อสัตย์ต่อหน้าที่

๒. คำบุพบทสามารถละได้ และความหมายยังคงเดิม เช่น เขาเป็นลูกฉัน (เขาเป็นลูกของฉัน)
แม่ให้เงินลูก (แม่ให้เงินแก่ลูก) ครูคนนี้เชี่ยวชาญภาษาไทยมาก (ครูคนนี้เชี่ยวชาญทางภาษาไทยมาก)

ชนิดของคำ

๓. ถ้าไม่มีคำนาม หรือคำสรรพนามตามหลัง คำนั้นจะเป็นคำวิเศษณ์ เช่น เธออยู่ใน พอยืนอยู่ริม
เขานั่งหน้า ใครมาก่อน ฉันอยู่ใกล้แค่นี้เอง

ตำแหน่งของคำบุพบท ตำแหน่งของคำบุพบท เป็นคำที่ใช้หน้าคำอื่นหรือประโยค เพื่อให้
รู้ว่าคำ หรือประโยคที่อยู่หลังคำบุพบท มีความสัมพันธ์กับคำหรือประโยคข้างหน้า ดังนั้นคำบุพบทจะอยู่
หน้าคำต่างๆ ดังนี้

๑. นำหน้าคำนาม เขาเขียนจดหมายด้วยปากกา เขาอยู่ที่บ้านของฉัน
๒. นำหน้าคำสรรพนาม เขาอยู่กับฉันตลอดเวลา เขาพูดกับท่านเมื่อคืนนี้แล้ว
๓. นำหน้าคำกริยา เขาเห็นแก่กิน ไต่ตัวนี้จัดสำหรับอภิปรายคืนนี้
๔. นำหน้าคำวิเศษณ์ เขาวิ่งมาโดยเร็ว เธอก้าวโดยช้อ

คำสันธาน

คำสันธาน คือ คำที่ทำหน้าที่เชื่อมคำกับคำ เชื่อมประโยคกับประโยค เชื่อมข้อความกับ
ข้อความ หรือข้อความให้สละสลวย มี ๔ ชนิด คือ

๑. **เชื่อมใจความที่คล้ายตามกัน** ได้แก่คำว่า กับ และ , ทั้ง...และ , ทั้ง...ก็ , ครั้น...ก็ ,
ครั้น...จึง , พอ...ก็ ตัวอย่างเช่น

พออ่านหนังสือเสร็จก็เข้านอน
พ่อและแม่ทำงานเพื่อลูก
ฉันชอบทั้งทะเลและน้ำตก
ครั้นได้เวลาเธอก็ไปขึ้นเครื่องบิน

๒. **เชื่อมใจความที่ขัดแย้งกัน** ได้แก่คำว่า แต่ , แต่ว่า , ถึง...ก็ , กว่า...ก็ ตัวอย่างเช่น

กว่าตำรวจจะมานครายก็หนีไปแล้ว
เขาอยากมีเงินแต่ไม่ทำงาน
ถึงเขาจะโกรธแต่ฉันก็ไม่กลัว
เธอไม่สวยแต่ว่านิสัยดี

๓. **เชื่อมใจความเป็นเหตุเป็นผลกัน** ได้แก่คำว่า จึง , เพราะ...จึง , เพราะฉะนั้น...จึง
ตัวอย่างเช่น

ชนิดของคำ

เขาวิ่งเร็วจึงหกล้ม ฉันกลัวรถติดเพราะฉะนั้นฉันจึงออกจากบ้านแต่เช้า
เพราะเธอเรียนดีครูจึงรัก เขาไว้ใจเราให้ทำงานนี้เพราะฉะนั้นเราจะเหลวไหลไม่ได้

๔. เชื่อมใจความให้เลือกอย่างใดอย่างหนึ่ง ได้แก่คำว่า หรือ หรือไม่ก็ , ไม่เช่นนั้น ,
มีฉะนั้น ตัวอย่างเช่น

เธอต้องทำงานมีฉะนั้นเธอจะถูกไล่ออก
ไม่เธอก็ฉันต้องกวาดบ้าน
นักเรียนจะทำการบ้านหรือไม่ก็อ่านหนังสือ
คุณจะทานข้าวหรือถ้วยเดียว

คำอุทาน

คำอุทาน คือ คำที่เปล่งออกมาเพื่อแสดงอารมณ์หรือความรู้สึกของผู้พูด มักจะเป็นคำที่ไม่มี
ความหมาย แต่เน้นความรู้สึกและอารมณ์ของผู้พูด เสียงที่เปล่งออกมาเป็นคำอุทานนี้
แบ่งเป็น ๓ ลักษณะ

๑. เป็นคำ เช่น โอ๊ย ว้าย แหม โถ เป็นต้น
๒. เป็นวลี เช่น พุทโธเอ๋ย คุณพระช่วย ตายล่ะว้า เป็นต้น
๓. เป็นประโยค เช่น ไฟไหม้เจ้าข้า เฮ้ยป่าถูกรถชน เป็นต้น

คำอุทานแบ่งออกเป็น ๒ ชนิด คือ

๑. อุทานบอกอาการ ใช้เปล่งเสียงเพื่อบอกอาการและความรู้สึกต่างๆ ของผู้พูด เช่น

ร้องเรียก หรือบอกเพื่อให้รู้สึกตัว (แน๊ะ เฮ้ โว้ย) โกรธเคือง (ชีชะ ปัดโธ่) ตกใจ (ตายจริง ว้าย)
สงสาร (อนิจจา โถ) โลงใจ (เฮ้อ เฮอ) ขุ่นเคือง (อุวะ แล้วกัน) ทักท้วง (ฮ่า ไ้) เยาะเย้ย (หนอย
ชะ) ประหม่า (เอ้อ อ้า) ชักชวน (น่า นะ)

๒. อุทานเสริมบท คือ คำพูดเสริมขึ้นมาโดยไม่มี ความหมาย อาจอยู่หน้าคำ หลังคำหรือ
แทรกกลางคำ เพื่อเน้นความหมาย ของคำที่จะพูดให้ชัดเจนขึ้น เช่น อาน้ำอาบท่า ลืมหลืมตา กินน้ำ
กินท่า ถ้าเนื้อความมีความหมายในทางเดียวกัน เช่น ไม่ดูไม่แล ร้องรำทำเพลง เราเรียกคำเหล่านี้ว่า
คำซ้อน
